

„N-o să-mi vii tu de hac, gândacule!“ se gândi Ham-Ham, scormonind frenetic după cărăbușul verde, lucios. Prada nu mai avea unde să se ascundă. El era Ham-Ham Vânătorul, Ham-Ham cel Iute, Ham-Ham cel Viteaz! Aprigul războinic al lui Fulger și al Câinilor-Cer!

„Pun eu laba pe tine...“

Scormonea cu lăbuța după vietatea care se agita încoace și încolo, folosindu-se de cele mai feroase lătrături pentru a-i da de înțeles gândacului că nu mai are scăpare, când auzi un urlet cumplit. Blana i se zbârli pe ceafă, iar el înclină capul, simțind un fior care îi străbătea tot trupul.

„Un câine? E un alt câine?“

Cărăbușul dispăru pe sub gardul alb, dar lui Ham-Ham nu îi mai păsa. Trebuia să se îndepărteze de hotarul curții. Stângaci, făcu câțiva pași înapoi, apoi începu să alerge, sălțând prin iarbă, până ce ajunse în șura calduroasă, în care mirosurile erau liniștitoare și familiare. Frații și surorile lui

îi întâmpinară întoarcerea cu un cor frenetic de chelălăieli, iar el se înghesui între ei, sub pânțelele mamei.

Cuibăritul și alintatul îi liniștiră într-un final inima care bătea cu putere, și încet-încet simți cum îi revine curajul.

— Ce a fost urletul ăla? se smiorcăi el. L-ați auzit și voi?

L-ați auzit?

— Da! Da!

— L-am auzit!

— Un câine fioros!

— Gata, gata, micuții mei! îi liniști mama-câine, lingându-le fețele cu tandrețe. N-a fost un câine. A fost un lup, dar n-o să vină aici.

Lup. La auzul cuvântului, un nou fior îi străbătu trupul lui Ham-Ham, și același sentiment de neliniște îl surprinse la frații și surorile lui. Cuvântul nu prevestea nimic bun...

Glasul blând al mamei trădă o urmă de amuzament când continuă:

— Nu trebuie să vă temeți. Lupii nu sunt chiar atât de diferiți față de noi, să știți. Au patru picioare, blană și dinți. Sunt rapizi, puternici și feroși, dar și sălbatici, șireți și vicleni, pe deasupra.

— Pun pariu c-aș putea să păcălesc un lup! proclamă Scârț.

— Sper din tot sufletul că nu! spuse mama-câine. Câinii n-ar trebui să se poarte așa. Suntem isteți, dar nu și

necinstiți. Suntem nobili și onești. Să nu uitați asta niciodată, cățelușilor!

— Când a urlat, spuse Țac sfios, a semănat un pic cu un câine.

— Lupii și câinii sunt înrudiți, Țac, și asta de multă, multă vreme. Dar asta nu înseamnă că vă puteți încrede în ei. Dacă vedeți vreodată un lup, să stați departe! Fugiți, dacă este nevoie!

— De ce? întrebă Ham-Ham, ridicând capul nedumerit.

— Pentru că lupul o să-și înfigă colții în tine în secunda în care ai întors spatele. Să nu vă apropiați niciodată de lupi! Năsuc așa a făcut și a regretat. Vă mai amintiți povestea ei? Năsuc a fost dintotdeauna mult prea curioasă ca să-i meargă bine. Când a auzit lupii urlând, a pornit pe urmele lor, pentru că nu era doar iscoditoare, ci și curajoasă.

— Și eu sunt curajoasă! o întrerupse Scârț.

— E o diferență între a fi curajos și a fi nesăbuit, Scârț! Haïta de lupi sălbatici a prins-o pe Năsuc sub Primul Pin, iar conducătorul lor, Colț Mare, a vrut să o ucidă pentru că îi spionase. Dar Năsuc era nepoata lui Fulger, și, cu toate că Fulger plecase deja să trăiască alături de Căinii-Cer, încă mai veghea asupra familiei lui. Văzând că Năsuc e în pericol, a făcut un salt înapoi pe pământ și le-a dat foc Primului Pin

și lui Colț Mare! Haita de lupi sălbatici a fugit cuprinsă de groază și așa a ajuns Năsuc fiorosul Câine-Războinic Pârjol. Însă noi, ceilalți, nu ne putem bizui pe Fulger c-o să vină să ne salveze, așa că trebuie să învățăm din greșelile lui Năsuc.

Urletul răsună din nou în depărtare, iar căteii se cuibăriră și mai mult unii în alții, în timp ce mama-câine își ciuli urechile ca să asculte. Ham-Ham se mai liniști, simțind căldura mamei-câine și ascultându-i bătăile inimii; știa că ea va avea grijă de ei toți.

Ham-Ham se zbătu până ajunse mai aproape, adăpostindu-se sub piciorul din față al mamei:

— Chiar dacă ar veni lupul, noi am fi în siguranță, nu-i așa?

Scâț scânci disprețuitoare:

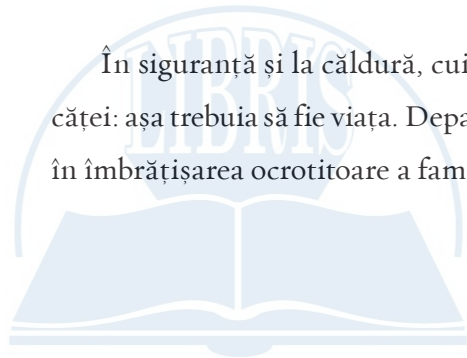
— Nu fi prostuț, Ham-Ham! zise. Ai auzit ce-a spus mama, lupul nu ne poate face niciun rău aici!

— Așa e, râse pe înfundate mama-câine. Lupul n-ar veni niciodată aici. Sunteți în siguranță, așa că e timpul să vă culcați.

Ham-Ham își ascunse nasul sub lăbuță, comod și alintat, dar nu se putu abține să ciulească o ureche la vaiet terifiant al lupului care se pierdea în depărtare. „O să fiu deștept“, se gândi el. „Nu ca Năsuc. O să stau departe de lupi.“

În siguranță și la căldură, cuibărit în mijlocul haitei de căței: așa trebuia să fie viața. Departe de Sălbăticie și de lupi, în îmbrățișarea ocrotitoare a familiei...

CAPITOLUL 1

— Teritoriul nostru! Al nostru!

Păsările își luară zborul de pe crengile copacilor, bătând speriate din aripi, iar frunzele răvășite fluturară în jurul labelor lui Norocel.

Rămase încremenit și privi apoi tremurând înapoi către drumul pe care venise. Era Haita lui în vale. Nu, nu Haita, ci *prietenii* lui, iar lătratul sălbatic îi spunea un singur lucru: se aflau într-un pericol îngrozitor, iar el nu era acolo să-i ajute să lupte.

Norocel privi în jur șovăitor. De la răsăritul soarelui, când își lăsase prietenii să se descurce singuri, și până acum, străbătuse cale lungă. Putea să deslușească în zare silueta încetoșată a dealurilor și, aflându-se la mare distanță de vale, putea să vadă întreaga pădure. Aproape că depășise zona împădurită și până la creasta către care se îndrepta nu mai avea mult. La vederea ei căpătase curaj, iar picioarele i se mișcaseră tot mai repede, însă acum rămase nemișcat ca un copac.

Prietenii lui aveau nevoie de el.

Norocel se repezi înapoi pe drumul pe care venise, inima bătându-i cu putere.

„Câine-Pădure, nu permite să pățească ceva! Îngăduie-mi să ajung la timp...”

Goni către vale, sărind peste crengi și frunze căzute. Ar fi trebuit să se încreadă în instinctele lui. În sinea lui *știuse* că nu ar fi trebuit să părăsească Haita. Dar fugise ca un Câine Singuratic, și acum prietenii lui erau lipsiți de apărare.

„Cine o să aibă grijă de ei, dacă n-o fac eu?”

Încă se mai auzeau strigătele furioase, vocile de câini pe care nu le recunoștea, amestecate cu lătrăturile surorii lui și ale celorlalți din Haită.

— Pământul nostru! Apa noastră! Plecați!

— Rămâneți aici cu toții!

Puternicele picioare dindărăt ale lui Norocel îl aduseră iute pe creasta unui mic deal, unde se opri dintr-odată, înaintea ca avântul pe care îl avea să-l facă să se prăvălească.

„Așteaptă, Norocel... Vezi cum stau lucrurile înaintea să faci vreo prostie.”

Privirea ageră a lui Norocel cercetă valea care se întindea la picioarele lui. Dincolo de pădurea deasă se vedeau pajiști vaste și bogate. Păruse ideală pentru Câinii legați. Avea locuri în care Mickey putea să vâneze și Martha să înoate,

multe locuri în care se puteau adăposti Rază-de-Soare, Alfie și Daisy, câmpii întinse pe care Bruno și Bella să le exploreze. Ar fi trebuit să știe că și alți câini se gândiseră la același lucru. Bineînțeles că altă Haită ajunsese în vale înaintea lor și acum își apăra teritoriul.

În depărtare, o lumină argintie scânteia pe o întindere netedă de apă; la marginea pădurii curgea râul unde îi lăsa-se pe Câinii legați. Norocel coborî dealul în salturi, îndreptându-se către râu.

Mârâitul și lătratul celeilalte Haitei îi zbârliră blana de furie și de teamă. Dar știa că, dacă s-ar fi ivit pe neașteptate din pădure, în plină zi, ar fi fost imediat văzut de ceilalți, așa încât se hotărî să acționeze cu grijă.

Râul se schimbase și el de când își lăsase prietenii acolo. „Are ceva ciudat“, se gândi Norocel. Apoi își aminti de pârâurile și bălțile din apropierea orașului distrus. Aveau același iz de pericol pe care Norocel îl adulmeca acum.

Îngrozit, se opri și privi atent apa. Pe suprafața ei era o pată verde și dezgustătoare de petrol. Locul acela ar fi trebuit să fie un refugiu! Râul ar fi trebuit să fie curat, *pur*, și așa și fusese, sau cel puțin așa crezuseră ei cu o zi în urmă când îl găsiseră.

Norocel vedea însă acum pata letală care se întindea în josul râului.

„Mi-am condus prietenii la apă otrăvită!“

Oare chiar nu exista nicio cale de scăpare din fața veninului morții pe care Marele Mârâit îl împăștia? Pe acea porțiune a râului, până și tufișurile și copacii de pe mal păreau mai mult morți decât vii, vestejiți și frânți, de parcă i-ar fi ros un câine uriaș. Alergând de-a curmezișul dealului, paralel cu râul, își simți inima grea. Dacă nenorocirea adusă de Marele Mârâit putea să contamineze până și acel loc, era posibil să nu mai existe niciun altul în care câinii să se poată refugia. Niciun alt loc în care să fie în siguranță.

— Plecați!

Un urlet violent despică aerul, și Norocel auzi scheunatul îngrozit al câinilor speriați, urmat de un scâncet ascuțit de durere. Goni de-a lungul coastei dealului, apoi o luă în jos, ghearele alunecându-i pe piatră. Când ieși dintr-un șir de tufișuri dese, îi văzu în sfârșit.

Prietenii lui păreau mici și neajutorați în fața Haitei atacatoare: o ceată de câini mari, cu înfățișare sălbatică, îmbățoșiți și mârâind. Din când în când, câte unul sărea și lătra îngrozitor.

— Ați căutat-o cu lumânarea, Câini legați!

Vocea Bellei răzbătea până la el, mai slabă, mai înfricoșată, dar tot încrezătoare:

— E în regulă, Haită! Rămâneți împreună. Rază-de-Soare, du-te în spatele lui Bruno! Martha, ajut-o pe Daisy!

Lipit de sol, Norocel se furișă ghemuindu-se în umbra unui bolovan uriaș. Numără șapte câini în Haita inamică. Sângele îi clocotea în vine și simți o pornire incontrolabilă de a se arunca direct în mijlocul luptei. Instinctele, antrenate pe străzile orașului, îl reținură însă. Își dădu seama cu ușurare că lupta încetase pentru moment. Cealaltă Haită pur și simplu necăjea Haita Bellei – dacă Norocel ataca acum, situația putea redeveni periculoasă. Haita inamică putea hotărî să răpună mai întâi câinii mai mici și apoi să se concentreze asupra lui.

Câțiva câini uriași încercau să le muște pe micuțele Rază-de-Soare și Daisy, dar nu ca să le omoare, ci doar ca să le sperie și să le alunge.

— Împrăștiați-i! spuse un câine cu un mârâit jos. Primăvară, păzește-ți flancul!

Rază-de-Soare o zbughi din spatele lui Bruno spre adăpostul oferit de niște tufișuri, dar chiar în acel moment unul dintre Câinii sălbatici sări, blocându-i calea. Norocel căută din priviri câinele care dăduse ordinele, dar nu putu să-l vadă.

Știa că, dacă vreunul dintre Câinii legați mai mari ar fi sărit în apărarea lui Rază-de-Soare și a lui Daisy, restul Haitei inamice s-ar fi repezit în flancurile lor, mușcându-i și

sâcându-i până ce i-ar fi lăsat hărțuiți și epuizați. Când s-ar fi ajuns la lupta adevărată, la gheare și colți și piele sfâșiată, Bella și ai ei ar fi fost deja istoviți. Mai văzuse și cu alte ocazii o astfel de tactică, mârșavă, dar eficientă, la haite feroce de câini pe care încercase să le evite pe vremea petrecută în oraș.

Trebuia să-i surprindă pe acei Câini sălbatici folosind tactici la fel de viclene și murdare ca ale lor. „Nu te repezi!“ își spuse. „Fii la fel de șiret precum Căinele-Pădure.“

Din umbră, Norocel se putea apropia mult mai mult înainte să se năpustească, atâta vreme cât rămânea în bătaia vântului. Se furișă printre copaci și, strecurându-se în spațele unei creste, îl întrezări pentru prima oară pe conducătorul Haitei inamice.

Masculul lor Alfa.

Imens și cu blana gri, arăta sprinten și suplu, dar totodată puternic. Nu se alătura luptei, ci dădea încontinuu ordine clare:

— Stați aproape de ei! Învățați-i că nimeni nu ne invadează teritoriul!

Își dădu capul pe spate și scoase un urlet prelung, hârâitor.

Blana lui Norocel se zbârli de frică și o presimțire puse stăpânire pe el în timp ce se furișă înainte.

„Ăsta nu e câine...“

Nu era de mirare că tacticile straniei Haite erau la fel de viclene ca ale unui lup. Norocel nu văzuse niciodată de aproape vreunul dintre acei veri îndepărtați ai câinilor, dar din întrezăriri și povești pe jumătate amintite, recunosc ochii gălbui, colții sălbatici și blana zbârlită. Iar acel urlet violent nu putea fi confundat. Norocel auzise ceva asemănător odată, cu multă vreme în urmă. Îl străfulgeră o amintire – nu a văzut ceva, ci a *auzit* ceva.

Acel puternic câine gri trebuia să fie pe jumătate lup! Norocel auzise despre astfel de indivizi, dar nu întâlnise niciodată vreunul.

Mai erau doi câini care își țineau ochii ațintiți pe Căinii legați mai mari, deși se uitau din când în când la conducătorul lor și chelălăiau după instrucțiuni. Norocel presupuse că aceștia erau direct sub lupul-câine în ierarhia strictă a Haitei sălbatice. Unul era un câine imens, cu blană închisă la culoare și cu un gât gros și niște fălci puternice. Nu o scăpa din ochi pe Martha care, cu toate că era cea mai mare dintre Căinii legați, șchiopăta deja cu un picior și lăbuța ei lăsa urme însângerate de câte ori încerca să se dea din calea lui.

Celălalt era o cățea rapidă mult mai subțire, care se ținea departe de luptă. Se mișca atât de repede, încât Norocel abia o putea urmări cu privirea, și răcnea neobosită ordi-
ne. Era mai mică decât câinele cu blană închisă la culoare și

avea o înfățișare fragilă, însă părea să aibă controlul asupra subordonaților.

Poate erau de vină aspectul și culoarea ei, însă Norocel nu putu să nu-și amintească cu durere de Dulce, care evadase cu el din Casa Închisă când toți prietenii lor captivi muriseră.

Dar acel câine nu avea firea blândă a lui Dulce. Oricine ar fi fost, i-ar fi făcut bucați pe Câinii legați dacă Alfa i-ar fi ordonat să atace.

„Câine-Pădure, am nevoie de toată priceperea și viclenia ta...”

Norocel înaintă tiptil, cu mușchii încordați, având în continuare grija să meargă în bătaia vântului. Se afla acum la câteva lungimi de câine de locul luptei, și ceilalți încă nu-l mirosiseră. Dacă ar fi putut să-i ia prin surprindere, Câinii legați ar fi avut timp să scape – da, doar o fugă rapidă și o săritură bruscă...

Apoi îngheță din nou, cu o lăbuță în aer. La nici cinci pași depărtare, un cățel cu pieptul bombat se repezise din învâlmășeală. Lui Norocel i se tăie răsufierea.

„Alfie!”

Tânărul Cățel legat se opri brusc chiar în fața uriașului Alfa. Picioarele tremurânde îi trădau frica, însă blana i se zbârlise, iar buzele trase îi dezveleau mârâitul sfidător.

Lupul-câine se holbă la Alfie, ținând capul sus, în vreme ce cățelul dezlănțuie o salvă de lătrături furioase:

— Lasă-ne în pace! Lasă-mi prietenii în pace! Cine zice că e teritoriul vostru?

Pentru o clipă, Alfa păru să șovăiască între dispreț și amuzament.

Alfie își continuă seria de lătrături curajoase, mișcându-și repede capul dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi sperat că mișcarea suplimentară l-ar fi putut face să arate mai mare, mai amenințător:

— Noi doar căutam apă curată, voi ne-ați atacat! Sunteți niște câini răi!

Chiar atunci, privirea îi căzu între copacii răvășiți și ochii lui îi întâlniră pe ai lui Norocel. Alfie păru să nu își mai încapă în piele de fericire, curajul renăscut făcându-i lătratul mai puternic și mai amenințător. Norocel aproape că auzea gândurile care se învălmășeau în căpșorul micului său prieten: „Norocel s-a întors... O să fie bine acum... O să câștigăm lupta!“

Norocel simți un fior cumplit când își dădu seama că îi dăduse lui Alfie curajul să creadă că îi poate ține piept lupului-câine.

Alfie își încreți botul, arătându-i colții uriașului adversar.

„Nu!“

Norocel se încordă ca să facă un salt înainte, dar era prea târziu. Alfie se lansase spre imensul lup-câine. Alfa abia schiță un gest. O singură lovitură a labei uriașe îl trânti la pământ pe viteazul Câine legat. Alfie se rostogoli o dată, apoi se opri, zăcând năucit. Sângele se revărsă dintr-o despicătură enormă dintr-o parte a corpului său.

Norocel se opri împleticindu-se. Voia să urle de furie și de jale. Dacă prietenul lui nu l-ar fi văzut, cu siguranță nu ar fi avut niciodată curajul să-l atace pe lupul-câine.

„De ce a trebuit să mă vezi, Alfie? De ce...”

Blana i se zbârli și pielea îl furnică în vreme ce pământul începu să i se miște sub labe. Era ca și cum Cățeaua-Pământ i-ar fi împărtășit mânia.

Apoi Norocel fu aruncat înainte, poticnindu-se în timp ce întreaga lume se cutremura din nou. Se lovi de pământ și se rostogoli, dar reuși să sară iar în picioare, întregul corp tremurându-i.

„Alt Mare Mârâit!?”

Luptele se opriră, căci fiecare câine se ghemui la pământ, încercând să își găsească echilibrul. Toți membrii Haitei sălbatice se uitară la Alfa, care își propti picioarele pentru o clipă în pământul care se zguduia, înainte să scoată un urlet cumplit:

— Se întâmplă din nou! Haită, la mine!

Un copac din imediata apropiere a lui Norocel scârțâi și pârâi și începu să cadă. Norocel fugi unde văzu cu ochii din calea copacului, exact înaintea ca acesta să se izbească de coasta dealului și să se rostogolească pe pământul care se despica la picioarele lui. Curând, aerul fu umplut de strigătele lemnului chinuit, pe măsură ce tot mai mulți copaci cădeau, prăbușindu-se pe stânci cu trosnete ca de tunet.

Norocel alergă panicat, fără să știe sau să îi pese încotro se îndreaptă.

Tot ceea ce conta era să se îndepărteze de Mârâit.

Dar Mârâitul era peste tot, deasupra și în jurul lui. Întregul pământ părea să îi alunece periculos sub labe. „Nu, nu din nou! Să nu distrugă și locul ăsta...”

În timp ce fugea, Norocel aruncă o privire înapoi și văzu că și ceilalți câini, atât cei sălbatici, cât și cei legați, fugeau orbiți de spaimă. Pământul cutremurat se despica, o falie căscându-se în mijlocul văii. Cu coada ochiului văzu, ca o umbră, un ghemotoc de blană deschisă la culoare. Cineva cădea în crăpătură. Norocel întoarse capul brusc și coti la dreapta, temându-se să vadă moartea vreunui câine. Îi zări pe Mickey și pe Bruno luptându-se să târască într-un loc ferit corpul moale al lui Alfie și pe Martha care se îndepărta șchiopătând dureros de copacii care se prăbușeau.

„Haita mea!”

Instinctul îl îmboldi să fugă după ei, dar era prea târziu. Deasupra, un alt copac uriaș scârțâia și trosnea, rădăcinile ridicându-i-se din pământ, de parcă ar fi încercat să se elibereze.

Norocel sări de pe brazda de pământ și rădăcini, rostogolindu-se stângaci, și piciorul din față îi fu scuturat de durere. Pentru o clipă, nu se putu mișca. Crezu că este în siguranță când se uită în sus și văzu marele copac clătinându-se și revenind la locul lui – asta până când pământul se înalță din nou, iar copacul cel mare se răsturnă spre el.

Îi îngheță sângele de groază, în timp ce zăcea pe o parte și se holba în sus, la trunchiul imens care se cutremura, iar creierul îi țiuia de țipătul chinuit de moarte al copacului.

Se răsuci pe labe, încercând să se târască pe burtă.

Dar nu mai avea scăpare.

„Căteaua-Pământ mă vrea...” se gândi Norocel, auzind falnicul copac prăbușindu-se. „De data asta nu mai scap.”

CAPITOLUL 2

Copacul se prăbușea drept peste el. Auzi vuietul trosnitor, simți suflul vântului...

Apoi zări muchia ascuțită a unei stânci. Cu un ultim avânt plin de disperare, se repezi și alunecă sub un bolovan, aruncându-se sub stânca ieșită în afară. Se ghemui la adăpostul ei, tremurând ca un cățeluș sub pânțelele mamei lui.

Pentru un lung moment, tot ce auzi fu ropotul bubuitor al copacului care se prăbușea, crengile rupându-se și pocnind când se loveau de stânca ieșită în afară, crenguțe și bucăți de scoarță explodând peste tot împrejurul lui. Tresări când o așchie îl lovi în coaste, dar știa că trebuie să rămână nemișcat. Nu putea să fugă, indiferent cât de tare simțea nevoia.

„Te rog, Cățea-Pământ!“ se gândi Norocel. „Ai milă!“

Zgomotul asurzitor produs de căderea copacului se auzi din ce în ce mai încet, până ce se stinse. Tot ce mai rămasese fu o ploaie de ace de pin. În sfârșit, pământul de sub el se liniști. Cățeaua-Pământ se oprise din mârâit.

Încă tremurând, Norocel se strecură afară din adăpost, făcându-și loc cu greu printre ramurile și frunzișul stufos ale copacului mort. Trunchiul lui era la fel de lat ca o cușcă urlătoare, și îl trecură fiori la gândul că fusese atât de aproape să cadă peste el. „Aș fi fost mort acum... Trupul meu ar fi fost deja alături de Căteaua-Pământ.“

Norocel își linse piciorul, dar durerea se stinsese deja. Își dădu seama cu ușurare că nu e rănit. Abia ce își revenise de pe urma rănii de la ultimul Mare Mârâit, nu i-ar fi convenit să aibă din nou un picior beteag.

Coasta dealului din jurul său era răvășită, ca și cum un câine imens ar fi făcut șanțuri adânci în ea cu labele din față. Temător, Norocel coborî cu grijă panta accidentată, abia îndrăznind să iuțească pasul. Zona în care câinii se luptaseră era destul de aproape, și Norocel se grăbi odată ajuns la nivelul solului.

În aer era un amestec de mirosuri: pământ umed și răvășit, rădăcini, sânge și bucăți de lemn. Cel mai puternic era mirosul fricii câinilor, deși ceilalți fugiseră deja departe de câmpul de luptă. Norocel ciuli urechile și se uită de jur-împrejur, cu speranța că va vedea vreun membru al Haitei căutându-l. Nu avea habar unde s-ar fi putut duce aceștia. Îl mai văzuse oare vreunul dintre ei?

Sau numai sărmanul Alfie?

În timp ce revedea cu ochii minții chipul micului câine rănit, Norocel auzi un sunet ascuțit și groaznic și tresări, cu blana zbârlită. Era schelălăitul unui câine în suferință, rănit și neajutorat.

Norocel se uită neliniștit în jur. De unde venea? Părea aproape, dar nu se vedea nici urmă de câinele care îl scotea.

Se răsuci și zări crăpătura din pământ. Fu cuprins de groază când își aminti de ghemotocul de blană deschisă la culoare pe care îl văzuse căzând în despicătură.

„Cățeaua-Pământ!“ se gândi el. Probabil că îl înghițise pe unul dintre câini pentru a-și arăta mânia cauzată de lupta lor. Încordat și tremurând, Norocel se îndepărtă încet de prăpastie. Dacă era într-atât de furioasă pe câinii care se băteau, cine știe ce ar fi putut să facă în continuare sau asupra cui și-ar fi putut îndrepta urgia?

Trebuia să se îndepărteze cât mai mult posibil de crăpătura din pământ. Nu știa cine era câinele aflat în dificultate care scotea acel schelălăit agonizant. Nu era niciunul dintre Câinii legați, l-ar fi recunoscut pe oricare dintre ei imediat, chiar și încețoșat și în cădere. Sărmanul câine care urla era un necunoscut, unul din Haïta inamică.

„Niciun câine din Haïta aia nu e demn de încredere. De ce-aș salva un necunoscut?“

